

KERK + lever

OPGELET!

Uitneembaar bewaarboekje met alle zondagslezingen + commentaar tot 5 november 2006!

WEEKBLAD — NUMMER 41 — 11 OKTOBER 2006

Dialogo
christenen
en moslims

blz. 12

Griezelen
in het
kasteel

blz. 16

Onzichtbare
kinderen
in beeld

blz. 22

antwerpen brugge mechelen hasselt

WAPPERENDE feestvlaggen, glunderende gezichten. „We hadden net ons dankfeest voor twintig jaar Wereld-Missiehulp”, verduidelijkt Wilfried. „Uit alle Vlaamse bisdommen kwamen bussen vrijwilligers naar de hoofdzetel in Boechout afgezakt. Dat deed deugd!” Wilfried vervoegde Wereld-Missiehulp zowat vijf jaar geleden als vrijwilliger. Nu staat hij in voor de veiligheid. Hij troont ons mee naar de hangars.

Twee dagen geleden bruipte hier een feest, vandaag gonst het er alweer van de gebruikelijke bedrijvigheid. Vrachtwagens voeren de hulpgoederen aan. Kleding vooral, maar ook schrijfmachines en rolstoelen, fietsen en poppen. De giften komen uit het hele Vlaamse land, opgehaald uit de alom bekende kledingbakken, in depots bij mensen thuis en na de jaarlijkse inzamelacties op de parochies.

„Zo'n 1.500 rode bakken hebben we inmiddels staan”, vertelt diaken Johan. „Ze worden door lokale vrijwilligers geledigd. Hun naam vind je trouwens op elke bak. Waarom dat nodig is? Onlangs belde een verontruste dame. Zij had haar handtas in de bak laten vallen toen ze kleding deponeerde...”

„Dit jaar zal Wereld-Missiehulp zo'n negen miljoen kilo goederen inzamelen”, berekent stafmedewerkster missiepastoraal Rozemarijn snel. „Dat is achttien procent meer dan vorig jaar.” Jaarlijks verzendt de organisatie meer dan 250 containers hulpgoederen naar plaatselijke Kerken, missionarissen en ontwikkelingshulp(st)ers in het Zuiden, in Oost-Europa maar ook naar de eigen vierde wereldorganisaties. Een druppel op een gloeiende plaat? „Dat verwijst krijgen we vaak”, beaamt Rozemarijn. „Dit is inderdaad rechtstreekse hulp, maar het is tegelijk een hefboom voor de plaatselijke gemeenschap. Omdat ouders niet meer voor de kleding van hun kinderen hoeven te betalen, houden ze genoeg over om hun kroost naar school te zenden.”

De hangars lijken wel mieren-nesten. „Iedere vrijwilliger heeft z'n eigen taak. Zo is niemand nutteloos en loopt niemand in de weg”, legt Rozemarijn uit. Intussen worden de goederen uit de vrachtwagens gelost en in grote manden onder een tafel gerold, waarna drie vrijwilligers alles sorteren. Af en toe stort een student, op bezinning bij Wereld-Missiehulp, zich enthousiast op de ton gesorteerde kleding om ze aan te stampen, zodat de vereiste tachtig kilo er net in past. Vervolgens gaat

Ten dienste van

Wie kent ze niet, de rode kledingbakken van de vzw

Wereld-Missiehulp? Volg je op televisie de Ronde van

Vlaanderen, dan bemerk je ze overal langs de kant van

de weg. Wat velen echter niet weten, is dat achter deze

bakken een hele organisatie schuilgaat die al twintig jaar

lang hulpgoederen inzamelt, verpakt en verzendt en dit

dankzij de inzet van tal van onmisbare vrijwilligers.

In Boechout en in de Vlaamse parochies.

Ilse Van Halst

Twintig jaar Wereld-Missiehulp

het richting persmachine, waarna de balen in folie worden gewikkeld.

Even verderop stoten we op een berg schoenen. Jongeren grabbelen naar de overeenkomstige paren, knopen deze aan elkaar en verpakken alles in zakken. In een volgende hal worden de goederen per bestemming gestapeld. Zodra de container aankomt, wordt hij van hieruit rechtstreeks geladen.

Beleefde missie

„We beslissen niet zelf wat onze zusterkerken nodig hebben”, verduidelijkt Rozemarijn, „maar wachten op hun vraag en stellen vervolgens onze diensten ter beschikking. Opvallend is dat het de laatste jaren steeds minder onze missionarissen zijn die komen aankloppen, maar almaar vaker de inlandse mensen zelf. Ook hun vragen trachten we te beantwoorden, om zo de christelijke solidariteit tussen Noord en Zuid, Oost en West te verstevigen.”

Want dat is de drijfveer van Wereld-Missiehulp, aldus Rozemarijn. „We willen geen sociaal fabriekje zijn, maar een plek waar missie echt beleefd wordt in zijn gemeenschapsvorm.” Daarom beperkt Wereld-Missiehulp zich

niet tot het verzenden van goederen, maar geeft de organisatie ook vorming.

„We onthalen hier jaarlijks zo'n tienduizend mensen: kinderen die met de catechesegroep de leefwereld van hun leeftijdsgenootjes in het Zuiden willen ontdekken, jongeren op doe-bezinningsdagen, volwassenen.” Daarnaast verzorgt Signum, een kleine internationale missionaire leefgemeenschap waartoe ook Rozemarijn behoort, het onthaal en de begeleiding van jongvolwassenen die langere tijd willen meelevens en meewerken in Wereld-Missiehulp als voorbereiding op een leefreis naar het Zuiden en ook spirituele vorming wensen.

Een ware succesformule ten slotte blijkt de promotiebus. „Met een oud-missionaris aan het stuur gaat het richting scholen”, legt Johan uit. „En als zij vertellen over hun leven en werk in de missies, dan hangen alle kinderen aan hun lippen.”

Wereld-Missiehulp viert haar twintigste met een colloquium in het Maria-Theresiacollege te Leuven op 20 oktober over *Solidariteit in naam van wie of wat?* Meer weten: telefoon 03/454.14.15, e-mail wmmh@wmhelp.be, website www.wmhelp.be.

© Wim Hendrix